

Arrest

nr. 177 872 van 17 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 augustus 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Uit raadpleging van de databank Eurodac blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker achtereenvolgens in Bulgarije en Hongarije geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag.

1.3. Verzoeker wordt in het kader van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening) gehoord op 10 oktober 2016.

1.4. Op 15 september 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties die op 26 september 2016 met toepassing van artikel 18.1(b) van de Dublin III - Verordening instemmen met de terugname van verzoeker.

1.5. Op 3 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 7 november 2016 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam : S. (alias BG: Sh.)

voornaam : T. (alias BG: Tu.)

(...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 22.08.2016 is aangekomen in België. Eén dag later, op 23.08.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde bij de registratie van zijn asielaanvraag zestien jaar en zeven maand oud te zijn (°31.03.2000) en geboren te zijn te Dare Konakhmar en verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 23.08.2016 opgegeven leeftijd minderjarig zou zijn, werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige.

Uit het Eurodacverslag van 23.08.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene achtereenvolgens door de Bulgaarse, Hongaarse en Oostenrijkse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd ten gevolge een verzoek om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 26.09.2016 het verzoek tot terugname van bovengenoemde persoon ingewilligd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit eerder ergens anders asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken onderweg wel werden genomen maar hij geen asiel heeft aangevraagd omdat hij met de smokelaar had afgesproken om naar België te komen.

Betrokkene werd geconfronteerd met de vaststelling dat de controle van zijn vingerafdrukken in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem een positief resultaat opleverden en of hij daar een verklaring voor heeft. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij misschien in Oostenrijk asiel aangevraagd heeft omdat ze dreigden hem te repatriëren als hij er geen asiel aanvraagde.

Betrokkene werd er op gewezen dat uit het Eurodacverslag van 23.08.2016 blijkt dat zijn vingerafdrukken eveneens door de Bulgaarse en Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde daarop “ja dan”. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2016 dat hij ongeveer drie maanden onderweg was van Afghanistan tot België. Betrokkene verklaarde dat hij illegaal vanuit Afghanistan naar Pakistan reisde en vanuit Pakistan illegaal per auto doorreisde naar Iran.

Vanuit Iran zou betrokkene per auto illegaal naar Turkije gereisd zijn. Vanuit Turkije zou betrokkene vervolgens te voet illegaal naar Bulgarije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije eerst twee dagen op een politiebureau verbleef en vervolgens elf dagen in een gesloten centrum en er asiel heeft aangevraagd en vervolgens vier tot vijf dagen in een open opvangcentrum verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije geen beslissing gekregen heeft maar dat ze hem wel gevraagd zouden hebben waar hij naartoe wilde en dat hij België gezegd heeft. Betrokkene verklaarde verder dat hij na ongeveer twintig dagen Bulgarije per auto en te voet verlaten heeft en naar Servië reisde waar hij gedurende één week in Belgrado verbleven zou hebben. Vanuit Belgrado zou betrokkene vervolgens per auto en te voet naar Hongarije gereisd zijn.

Betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken er gegeven heeft en er asiel heeft aangevraagd.

Betrokkene verklaarde verder dat hij gedurende vijf dagen in een opvangcentrum verbleef op een onbekende plaats en dat hij de uitkomst van zijn asielaanvraag niet afwachtte en per trein vanuit Hongarije naar Oostenrijk reisde en dat hij er asiel heeft aangevraagd omdat hij anders gerepatriëerd

zou worden. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende ongeveer twintig dagen in Oostenrijk in het opvangcentrum van Traiskirchen verbleef en in tussentijd één nacht in Duitsland doorbracht en door Duitsland per bus terug overgebracht werd naar Oostenrijk. Betrokkene verklaarde dat hij de uitkomst van zijn asielaanvraag in Oostenrijk niet afwachtte en per trein vanuit Oostenrijk naar Italië reisde waar hij twee dagen in een kamp nabij Udinese verbleven zou hebben.

Vanuit Italië zou betrokkene vervolgens per trein en te voet naar Frankrijk gereisd zijn waar hij gedurende enkele dagen in een park nabij Parijs verbleven zou hebben om vervolgens per taxi naar België te reizen waar hij op 22.08.2016 zou zijn aangekomen en één dag later, op 23.08.2016, het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd, met name zestien jaar en zeven maanden (°31.03.2000) het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht. De DVZ uitte twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 26.08.2016 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, gelegen te Kapucijnenvoer 7 te 3000 Leuven teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat de analyse van de gegevens aangeeft dat betrokkene op 26.08.2016 een leeftijd heeft van 20,2 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek van 26.08.2016 blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 26.08.2016 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene werd tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2016 gewezen op het resultaat van het leeftijdsonderzoek en gaf vervolgens aan dat hij daar akkoord mee is.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2016 initieel verklaarde dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken onderweg wel genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd aangezien hij met de smokkelaar had afgesproken om naar België te komen (DVZ, vraag 22). Na confrontatie met de vaststelling dat de controle van zijn vingerafdrukken in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel een positief resultaat opleverde en betrokkene naar een verklaring gevraagd werd, stelde betrokkene dat hij misschien in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd omdat men daar dreigde hem te repatriëren als hij geen asiel aanvraag (DVZ, vraag 24). Betrokkene werd er op gewezen dat uit de resultaten van het Eurodacverslag van 23.08.2016 blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken eveneens door de Bulgaarse en Hongaarse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel.

Betrokkene gaf daarop toe dat hij eveneens in Bulgarije en Hongarije asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 24 & 25). De vaststelling dat betrokkene zijn asielaanvragen in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk pas toegaf nadat hij geconfronteerd werd met de vaststelling dat de controle van zijn vingerafdrukken in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel een positief resultaat opleverde wijst er op dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden wat betreft eerdere asielaanvragen in andere landen. De coderingen in het Eurodacverslag van 23.08.2016 met name BG1BR105C1606010040, HU1330023885707 en AT1290337827-10805239 tonen immers aan dat er voor betrokkene wel degelijk en effectief een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel en dit achtereenvolgens door de Bulgaarse, Hongaarse en Oostenrijkse autoriteiten. De codering '1' na de landencode BG, HU en AT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Het gegeven dat betrokkene na de registratie van zijn asielverzoeken in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk zich keer op keer aan de autoriteiten deze landen onttrokken heeft om verder te reizen naar België omdat de afspraak met de smokkelaar was om hem naar België te brengen (DVZ, vraag 22 & 31) doet bovendien geen afbreuk aan de toepassing van Verordeningen 603/2013 en 604/2013.

Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 26.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 23.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene achtereenvolgens in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk asiel heeft aangevraagd, en de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije, Hongarije en Oostenrijk asiel

heeft aangevraagd maar de uitkomst van zijn asielaanvraag in geen van deze landen afwachtte aangezien er met de smokkelaar was afgesproken om hem naar België te brengen (DVZ, vraag 22 & 31), werd op basis van deze gegevens op 15.09.2016 op basis van het voorgaande een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten overgemaakt. De Bulgaarse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek op 26.09.2016 ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Bulgaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 26.09.2016 eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Bulgarije geregistreerd is onder de gegevens van Sh. T., geboren op 01.06.1998 met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een overdracht naar de voor behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen verklaarde betrokkene dat hij niet naar Bulgarije, Hongarije of Oostenrijk wil omdat zijn reis naar België geregeld werd vanuit Afghanistan en dat hij dat niet zelf gekozen heeft. Betrokkene verklaarde verder dat hij telefonisch telkens te horen kreeg dat hij verder moest reizen naar België en dat hij geen andere argumenten heeft tegen die drie landen (DVZ, vraag 33).

Met betrekking tot deze verklaringen, met name dat zijn reis naar België vanuit Afghanistan geregeld was en hij telkens telefonisch te horen kreeg dat hij verder moet reizen naar België, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke Lid-Staat. Bovendien dient met betrekking tot deze verklaring, met name dat zijn reis naar België vanuit Afghanistan geregeld werd en dat hij dat niet zelf gekozen heeft (DVZ, vraag 33) en dat hij met de smokkelaar had afgesproken dat deze hem naar België zou brengen (DVZ, vraag 22) en dat de neef van zijn moeder met de smokkelaar had afgesproken hem naar België te brengen (DVZ, vraag 31) te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene, diens smokkelaar of de neef van zijn moeder in de keuze van het land waar hij asiel wil vragen of zou moeten vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, diens smokkelaar of de neef van zijn moeder kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Wat betreft de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat de Bulgaarse autoriteiten het Belgische terugnameverzoek van 15.09.2016 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening op 26.09.2016 ingewilligd hebben op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en de Bulgaarse autoriteiten aldus de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op zich genomen hebben. Wat betreft Bulgarije dient te worden opgemerkt dat betrokkene buiten zijn verklaring dat zijn reis naar België vanuit Afghanistan geregeld was geen concrete redenen aanhaalt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Bulgarije zouden kunnen rechtvaardigen (DVZ, vraag 33). Betrokkene verklaarde expliciet dat hij buiten het gegeven dat zijn reis naar België vanuit Afghanistan geregeld was, geen andere argumenten heeft tegen Bulgarije, Hongarije of Oostenrijk. Wat Hongarije en Oostenrijk betreft, die bovendien te worden opgemerkt dat de aangehaalde redenen ten opzichte van Hongarije en Oostenrijk niet in overweging worden genomen aangezien Bulgarije en niet Hongarije of Oostenrijk de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene gezien hun expliciete terugnameakkoord van 26.09.2016 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening.

Wat bovendien een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure

en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014) echter een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde in dit rapport van april 2014 wat betreft personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt in dit rapport eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Het UNHCR stelt in haar rapport van 01.04.2014 weliswaar dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren maar uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene een gezonde volwassen man is, geboren in 1996 en uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 15.10.2015 en "last updated" op 24.12.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015, verder: AIDA-rapport) wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en waarin gesteld wordt dat er een graduele verslechtering van de asielprocedure werd vastgesteld (p. 11-12). De DVZ is er zich terdege van bewust dat het AIDA-rapport van 24.12.2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de asielprocedure en de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Het gegeven dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten en er ruimte is voor verbetering toont echter niet aan dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije kan echter niet als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden om tot een dergelijk besluit te komen.

Daar waar Amnesty International (verder AI) oproept om een opschorting te behouden voor overdrachten naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat dit een neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 24.12.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het rapport van AI dateert bovendien van voor het rapport van het UNHCR waarin het UNHCR stelt dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Uit de pagina's 23 en 24 van het AIDA-rapport blijkt voorts dat toegang tot de tolkdiensten buiten het persoonlijk interview moeilijk is, maar niet dat er in het geheel geen toegang is tot de tolkdiensten. Uit een recent het rapport van het Legal Protection of Refugees and Migrants Program en "Bulgarian Helsinki Committee" (verder: BHC) genaamd "Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria" met publicatiedatum januari-april 2016 valt eveneens af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De hiervoor geschetste problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit dat rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming maar hieruit kan juist worden afgeleid dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten (BHC-rapport, p. 12-13) maar hieruit kan juist worden afgeleid dat dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. Wat betreft Dublin-terugkeerders wordt in een recente publicatie van het BHC aan het "State Agency for Refugees" (verder: SAR) de aanbeveling

gedaan dat Dublin-terugkeerders waarvan de procedure tot statusdeterminatie isbeëindigd, worden teruggenomen en dat hun eerdere verzoek om internationale bescherming wordt hervat en dat zij niet worden verplicht tot het indienen van een navolgende aanvraag. De SAR heeft hierop gereageerd dat dit sinds de aanpassingen van 22.12.2015 aan de Bulgaarse asielwetgeving reeds het geval is en dat er in dergelijke gevallen geen sprake is van een navolgende asielaanvraag (BHC-rapport, p. 26-27. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 26.08.2016 een terugnameakkoord gegeven op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening heeft betrekking op verzoekers wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere Lid-Staat heeft ingediend of die zich zonder een verblijfstitel ophoudt in een andere Lid-Staat terug te nemen. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de Bulgaarse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van betrokkene inhoudelijk zullen behandelen. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit het rapport van Nils Muiznieks naar aanleiding van zijn bezoek aan Bulgarije van 09 tot 11 februari 2015 en gepubliceerd op 22.06.2015 (CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015) blijkt evenmin dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden vastgesteld, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twifelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot hierboven aangehaalde rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR als betrouwbaarder en objectiever beschouwd dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Wat betreft de informatie in het rapport van ECRE/ELANA, "Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" van februari 2016 (verder ECRE/ELENA-rapport) waarin gesteld wordt dat er geen toegang is tot tolken (p. 5-6) dient te worden opgemerkt dat uit de pagina's 23 en 24 van het AIDA-rapport blijkt dat toegang tot de tolkendiensten buiten het persoonlijk interview moeilijk is, maar niet dat er in het geheel geen toegang is tot de tolkendiensten zoals aangehaald in het ECRE/ELENA-rapport. Uit het rapport van het BHC van januari-april 2016 en dus recenter dan het ECRE/ELENA rapport valt weliswaar af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De hiervoor geschetste problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit dat rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming (BHC-rapport, p. 12-13) maar hieruit kan juist worden afgeleid dat dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. Uit de stukken kan echter niet worden afgeleid dat de beschikbaarheid van tolken in Bulgarije niet voldoet aan de internationale vereisten. Wat betreft de beschikbaarheid van rechtsbijstand dient te worden opgemerkt dat op pagina 18 van het AIDA-rapport van oktober 2015 blijkt bovendien dat alle beroepen opschortende werking hebben en rechtsbijstand op verzoek door de rechtbank kan worden verleend. Op pagina 25 en 26 van het AIDA-rapport is vermeld dat de SAR daadwerkelijk informatie verschaft over de rechtsmiddelen die tegen een afwijzend besluit kunnen worden ingediend en dat rechtsbijstand bij de gerechtelijke procedures door de Staat wordt vergoed. Bovendien blijkt uit pagina 4 en 7 van het AIDA-rapport eveneens dat ook tijdens de beroepsprocedure tegen een negatieve beslissing opvang mogelijk is en dat vreemdelingen alleen bij herhaalde aanvragen van opvang verstoken blijven hetgeen op betrokkene niet van toepassing is aangezien er geen sprake is van een navolgende aanvraag. Bovendien blijkt uit de laatste alinea van pagina 47 van het AIDA-rapport dat tegen een weigering om tot de opvang te worden toegelaten bovendien rechtsmiddelen kunnen worden aangetekend en dat rechtsbijstand wordt toegekend, zodra het beroep bij de rechtbank aanhangig is. Uit pagina 18 van het AIDA-rapport van oktober 2015 blijkt bovendien dat alle beroepen opschortende werking hebben en rechtsbijstand op verzoek door de rechtbank kan worden verleend. Wat betreft opvang dient te worden opgemerkt dat het recht op opvang in Bulgarije is verankerd in artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en vluchtelingen. Het SAR stelt in haar reactie op het BHC-rapport dat op basis van artikel 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet asielzoekers die een lopende procedure zitten recht op opvang

genieten in de Bulgaarse opvangstructuur (DVZ, vraag 26). Aangezien betrokkene wordt teruggenomen door de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus in een lopende procedure zit, valt betrokkene onder de bepalingen van art. 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet wat betreft opvang. Wat betreft Dublinterugkeerders dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat personen waarvan de asielprocedure nog hangende is, zoals bij betrokkene het geval is aangezien de Bulgaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, en die naar Bulgarije worden overgebracht in het kader van de Dublin-III-Verordening in een opvangcentrum van de SAR worden ondergebracht zoals aangegeven op p. 29 van het AIDA-rapport. Wat betreft de vermelding in het hetzelfde rapport op pagina 30 dat sommige asielzoekers, waaronder ook Dublin-terugkeerders, afstand doen van hun recht op sociale bijstand en opvang omdat zij verkiezen om op eigen kosten een onderkomen te zoeken en dit ook kenbaar gemaakt hebben aan de Bulgaarse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat dit een individuele keuze van de asielzoeker is. Het mag hierbij voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat indien men geopteerd heeft om op eigen kosten een onderkomen te zoeken en gekozen heeft om afstand te doen van het recht op opvang en sociale bijstand, onafgezien of het nu asielzoekers of Dublin-terugkeerders betreft, de Bulgaarse autoriteiten niet kan betichten van een schending van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) of van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene brengt daarenboven geen concrete bewijzen aan waaruit zou blijken dat hij op de geëigende wijze afstand zou gedaan hebben van zijn recht op sociale bijstand en opvang. Uit hetzelfde rapport blijkt weliswaar dat de opvang door de SAR kan worden beëindigd als er drie dagen geen gebruik is gemaakt van de opvang, maar uit het rapport blijkt geenszins dat dit ook van toepassing is op asielzoekers die een opvangcentrum en vervolgens Bulgarije hebben verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin-III-Verordening naar Bulgarije worden overgebracht. Rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten wordt overgenomen opbasis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus een hangende asielprocedure heeft, is er dan ook geen reden om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag en brengt evenmin enig bewijs aan dat hij geen recht op opvang zou genieten na zijn overdracht. Wat betreft de vermelding dat Dublin-terugkeerders die eerder afstand gedaan hebben van hun recht op sociale bijstand en opvang in Bulgarije en ervoor gekozen hebben om hun eigen onderkomen te bekostigen, dient te worden opgemerkt dat volgens het rapport deze keuze normaal gezien behouden blijft bij een overdracht maar uit het rapport blijkt geenszins dat deze personen bij voorbaat zijn uitgesloten van de opvangvoorzieningen. Betrokkene brengt hiervan evenmin enig concreet bewijs aan. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag. Het gegeven dat betrokkene als gezonde man geboren in 1996 geen kwetsbaar profiel heeft, doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet. Wat opvang betreft blijkt uit pagina 44 en 46 van het AIDA-rapport voorts dat asielzoekers onderdak, voedsel en medische zorg geboden krijgen, al dan niet met behulp van het Rode Kruis of Non-gouvernementele organisaties. Uit pagina 13 en 14 van het rapport '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria', van het US Department of State van 13 april 2016 blijkt dat die opvang nog steeds wordt geboden en dat in de opvangcentra geen sprake was van overbevolking, ondanks de toename in oktober 2015 van het aantal asielaanvragen met 450% ten opzichte van 2014. Niettegenstaande dat er kritiek geuit kan worden op bepaalde onderdelen in de opvangvoorzieningen in Bulgarije en dat er ruimte voor verbetering is, leidt dit, gezien hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet tot de vaststelling dat ernstig moet worden gevreesd dat de opvangvoorzieningen dermate slecht zijn dat er kan worden gesproken van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hogerop reeds gesteld zijn er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in haar geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Op basis van een analyse van de aangehaalde rapporten, blijkt dan ook dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Met betrekking tot gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde

berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van de rapporten (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014; UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014; Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" 2014; Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015; CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015, ECRE/ELANA, "Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" februari 2016, Legal Protection of Refugees and Migrants Program" en "Bulgarian Helsinki Committee", "Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria", januari-april 2016; '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria", US Department of State, 13 april 2016) waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM), meer bepaald in de zaak Mohammed vs Oostenrijk (nr 2283/12) van 06.06.2013 blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-III-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook structureel zijn van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze Dublin-lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en art. 4 het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De DVZ oordeelt dat er op basis van de aangehaalde rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van

betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 26.08.2016 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaarde weliswaar dat hij met zijn broer, M. A. die 20,5 jaar oud zou zijn, naar Bulgarije reisde maar dat hij in Bulgarije in de bossen van zijn broer gescheiden raakte en dat hij verder alleen reisde (DVZ, vraag 17, 18 & 36). Betrokkene geeft echter geen bijkomende informatie over zijn broer. Deze verklaring noopt de Belgische autoriteiten echter niet om het asielverzoek van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat de neef van zijn moeder met een smokkelaar sprak en dat de smokkelaar hem naar België bracht en dat hij zelf niets kende van de Europese landen (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze specifieke opgegeven reden om precies in België asiel aan te vragen, met name omdat de neef van zijn moeder met de smokkelaar sprak en hem naar België bracht en dat hij België niet zelf gekozen heeft (DVZ, vraag 33), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene, diens smokkelaar of de neef van zijn moeder in de keuze van het land waar hij asiel wil vragen of zou moeten vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, diens smokkelaar of de neef van zijn moeder kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2016 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 32). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 20§5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij op de luchthaven van Sofia aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten zal worden overgedragen (4)."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkenkennend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft in wezen aan niet akkoord te kunnen gaan met de door verweerder gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico heeft op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst naar en citeert uit een aantal rapporten waarin onder meer tekortkomingen in de opvangomstandigheden te Bulgarije worden vermeld.

3.3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het zorgvuldigheidbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de

omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die wordt vereist door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

3.3.2.4. *In casu* is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van asielzoekers te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de Dublinreglementering tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van asielzoekers in Bulgarije.

Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet in Bulgarije reeds werd onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, moet ook worden benadrukt dat zelfs indien niet blijkt dat een asielzoeker in het verleden reeds werd onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze asielzoeker niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze asielzoeker langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus

en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Verzoeker wijst in zijn middel op tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor hem in Bulgarije, derwijze dat er sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst in dit verband onder meer naar het door verweerder eveneens gehanteerde AIDA-rapport van oktober 2015 en de ECRE/Elena nota van februari 2016, waaruit hij enkele passages citeert.

3.3.2.5. Wat specifiek het recht op opvang betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen: *“dat het recht op opvang in Bulgarije is verankerd in artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en vluchtelingen. Het SAR stelt in haar reactie op het BHC-rapport dat op basis van artikel 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet asielzoekers die een lopende procedure zitten recht op opvang genieten in de Bulgaarse opvangstructuur (DVZ, vraag 26). Aangezien betrokkene wordt teruggenomen door de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus in een lopende procedure zit, valt betrokkene onder de bepalingen van art. 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet wat betreft opvang. Wat betreft Dublin-terugkeerders dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat personen waarvan de asielprocedure nog hangende is, zoals bij betrokkene het geval is aangezien de Bulgaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, en die naar Bulgarije worden overgebracht in het kader van de Dublin-III-Verordening in een opvangcentrum van de SAR worden ondergebracht zoals aangegeven op p. 29 van het AIDA-rapport. Wat betreft de vermelding in het hetzelfde rapport op pagina 30 dat sommige asielzoekers, waaronder ook Dublin-terugkeerders, afstand doen van hun recht op sociale bijstand en opvang omdat zij verkiezen om op eigen kosten een onderkomen te zoeken en dit ook kenbaar gemaakt hebben aan de Bulgaarse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat dit een individuele keuze van de asielzoeker is. Het mag hierbij voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat indien men geopteerd heeft om op eigen kosten een onderkomen te zoeken en gekozen heeft om afstand te doen van het recht op opvang en sociale bijstand, onafgezien of het nu asielzoekers of Dublin-terugkeerders betreft, de Bulgaarse autoriteiten niet kan betichten van een schending van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) of van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene brengt daarenboven geen concrete bewijzen aan waaruit zou blijken dat hij op de geëigende wijze afstand zou gedaan hebben van zijn recht op sociale bijstand en opvang. Uit hetzelfde rapport blijkt weliswaar dat de opvang door de SAR kan worden beëindigd als er drie dagen geen gebruik is gemaakt van de opvang, maar uit het rapport blijkt geenszins dat dit ook van toepassing is op asielzoekers die een opvangcentrum en vervolgens Bulgarije hebben verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin-III-Verordening naar Bulgarije worden overgebracht. Rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten wordt overgenomen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus een hangende asielprocedure heeft, is er dan ook geen reden om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag en brengt evenmin enig bewijs aan dat hij geen recht op opvang zou genieten na zijn overdracht. Wat betreft de vermelding dat Dublin-terugkeerders die eerder afstand gedaan hebben van hun recht op sociale bijstand en opvang in Bulgarije en ervoor gekozen hebben om hun eigen onderkomen te bekostigen, dient te worden opgemerkt dat volgens het rapport deze keuze normaal gezien behouden blijft bij een overdracht maar uit het rapport blijkt geenszins dat deze personen bij voorbaat zijn uitgesloten van de opvangvoorzieningen. Betrokkene brengt hiervan evenmin enig concreet bewijs aan. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag. Het gegeven dat betrokkene als gezonde man geboren in 1996 geen kwetsbaar profiel heeft, doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet. Wat opvang betreft blijkt uit pagina 44 en 46 van het AIDA-rapport voorts dat asielzoekers onderdak, voedsel en medische zorg geboden krijgen, al dan niet met behulp van het Rode Kruis of Non-gouvernementele organisaties. Uit pagina 13 en 14 van het rapport '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria', van het US Department of State van 13 april 2016 blijkt dat die opvang nog steeds wordt geboden en dat in de opvangcentra geen sprake was van overbevolking, ondanks de toename in oktober 2015 van het aantal asielaanvragen met 450% ten opzichte van 2014. Niettegenstaande dat er kritiek geuit kan worden op bepaalde onderdelen in de opvangvoorzieningen in Bulgarije en dat er ruimte voor verbetering is, leidt dit, gezien hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet tot de vaststelling dat ernstig moet worden gevreesd dat de opvangvoorzieningen dermate slecht zijn dat er kan worden gesproken van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hogerop reeds gesteld zijn er evenmin recente objectieve publicaties van*

toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in haar geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Op basis van een analyse van de aangehaalde rapporten, blijkt dan ook dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

Aldus meent de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat uit het rapport over Bulgarije van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Savova Iliana, “National Country Report Bulgaria”, oktober 2015) (hierna: AIDA-rapport) weliswaar blijkt dat de opvang door het “State Agency for Refugees” (hierna: SAR) kan worden beëindigd als er drie dagen geen gebruik is gemaakt van de opvang, doch dat uit dit rapport geenszins blijkt dat dit ook van toepassing is op asielzoekers die een opvangcentrum en vervolgens Bulgarije hebben verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgebracht. Nu de verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten wordt overgenomen op basis van art. 18.1., onder b), van de Dublin III-verordening en dus een hangende asielprocedure heeft, is er volgens de gemachtigde dan ook geen reden om aan te nemen dat de verzoeker na zijn overdracht aan Bulgarije niet terecht kan in de reguliere Bulgaarse opvangstructuur in het kader van zijn hangende asielaanvraag.

3.3.2.6. Zoals vermeld, citeert de verzoeker in zijn verzoekschrift evenwel een aantal paragrafen uit voormeld AIDA-rapport:

“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return. Prior to the arrival of Dublin returnees, SAR informs the Border Police of the expected arrival and whether the returnee should be transferred to asylum reception centre or to an immigration detention facility. This decision depends on the phase of the asylum procedure of the Dublin returnee as outlined below. Hence, if the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, he is transferred to a SAR reception centre because SAR usually suspends an asylum procedure when an asylum seeker leaves Bulgaria before the procedure was completed. (...)

There are situations where asylum seekers, including Dublin returnees, forfeit their right to social assistance and accommodation. Usually, it is on the request of the asylum seeker in order to be allowed to live outside the reception centres, effectuated before they travelled to the returning country. This right can be forfeited by SAR, if asylum seekers have left the reception centre for more than three days without prior and due notice, which is a common Dublin cases situation. However, vulnerable applicants, especially families with small children, are generally accommodated upon the Dublin return in spite of this. There is no procedure to assess vulnerability, and the term ‘vulnerable applicants’ in practice is applied in general to families with small children and individuals with disabilities. For those who had opted to reside in an external address at their own expense by signing a declaration to this effect forfeit their right to accommodation and social benefits during the asylum procedure. If a Dublin returnee had signed such a declaration, it still applies when he is returned to Bulgaria and he will normally not be able to access accommodation in SAR reception centres or social benefits upon return.” (eigen onderlijning)

Verzoeker verwijst tevens naar een opzoekingsnota van ECRE/ELENA van februari 2016, genaamd “Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria” (hierna: ECRE/ELENA-rapport) waarin specifiek wat betreft Dublin-terugkeerders het volgende wordt gesteld (en dat door verzoeker wordt geciteerd):

“32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.”

De Raad stelt vast dat deze paragraaf moet worden samengelezen met volgende paragraaf:

“13. (...) However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or

because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return. The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception."

3.3.2.7. De Raad stelt vast dat deze passages specifiek handelen over de situatie van zogenaamde "Dublin-terugkeerders" die eerder hun opvangcentrum in Bulgarije hebben verlaten om door te reizen naar een andere lidstaat. Uit deze passages kan op het eerste gezicht wel degelijk worden afgeleid dat er voor deze categorie van asielzoekers problemen zijn om opnieuw toegang te verkrijgen tot de opvang, tenzij er sprake zou zijn van een duidelijk kwetsbaar profiel.

In casu wordt niet betwist dat de verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten zou worden teruggenomen op basis van artikel 18.1., onder b) van de Dublin III-verordening. Tevens kan op het eerste gezicht worden aangenomen dat de verzoeker een asielzoeker is die reeds asiel heeft aangevraagd in Bulgarije en aldaar in een asielcentrum heeft verbleven, doch vervolgens is doorgereisd naar een andere lidstaat en thans opnieuw zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verzoeker *"als gezonde man geboren in 1996 geen kwetsbaar profiel heeft"*, niet dat er *in casu* sprake is van een duidelijk kwetsbaar profiel.

Hoewel het ECRE/ELENA-rapport zich in het administratief dossier bevindt, blijkt op geen enkele wijze dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, en meer bepaald bij de overweging dat de verzoeker, wiens asielaanvraag in Bulgarije nog hangende is en die een opvangcentrum en vervolgens Bulgarije heeft verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije zou worden overgebracht, recht heeft op een plaats in een opvangcentrum, met de hiervoor aangehaalde passages rekening heeft gehouden.

Er blijkt niet dat de passages in de gehanteerde bronnen die specifiek handelen over de situatie van zogenaamde Dublin-terugkeerders die eerder hun opvangcentrum in Bulgarije hebben verlaten om door te reizen naar een andere lidstaat en die lijken te wijzen op problemen voor deze categorie van asielzoekers om opnieuw toegang te verkrijgen tot de opvang, in rekening werden gebracht. Nochtans wordt melding gemaakt van de zich typisch in een Dublincontext voordoende situatie waarin deze asielzoekers hun opvangcentrum in Bulgarije hebben verlaten zonder voorafgaande mededeling om verder te reizen naar een andere lidstaat en waarin niet blijkt dat bij overdracht aan Bulgarije opnieuw toegang kan worden verkrijgen tot de opvang, tenzij er sprake is van een duidelijk kwetsbaar profiel. . (zie AIDA rapport: *"This right can be forfeited by SAR, if asylum seekers have left the reception centre for more than three days without prior and due notice, which is a common Dublin cases situation."*)

Deze passages stroken op eerste gezicht niet met wat door de gemachtigde wordt gesteld in de bestreden beslissing: *"Uit hetzelfde rapport blijkt weliswaar dat de opvang door de SAR kan worden beëindigd als er drie dagen geen gebruik is gemaakt van de opvang, maar uit het rapport blijkt geenszins dat dit ook van toepassing is op asielzoekers die een opvangcentrum en vervolgens Bulgarije hebben verlaten en op een later moment in het kader van een overdracht op grond van de Dublin-III-Verordening naar Bulgarije worden overgebracht."*

3.3.2.8. Aldus blijkt *prima facie* niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij zijn beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM dat de verzoeker recht zal hebben op opvang in een opvangcentrum indien hij wordt overgedragen aan Bulgarije alle relevante en pertinente gegevens in rekening heeft gebracht. De Raad benadrukt andermaal dat volgens het EHRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de verzoeker die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

3.3.2.9. Het feit dat het UNHCR de gemachtigde niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel verder kan worden gehanteerd. Verwerende partij kan haar eigen verantwoordelijkheid om op basis van een correctie feitenvinding na te gaan of gelet op de huidige situatie de grondrechten van een asielzoeker al dan niet in het gedrang komen, niet afschuiven op het

UNHCR. Het feit dat verzoeker geen specifiek “kwetsbaar profiel” heeft, is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft, geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te onttrekken.

De vaststelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoeker verklaarde meerdere dagen in een opvangcentrum te hebben verbleven en geen verklaringen heeft afgelegd die erop zouden wijzen dat hij op onmenselijke wijze zou zijn behandeld, doet geen afbreuk aan wat wordt vastgesteld in punt 3.3.2.8.

Verwerende partij kan evenmin nuttig verwijzen naar arresten van de Raad van september en oktober 2015 inzake de situatie in Bulgarije, aangezien de situatie sedertdien is gewijzigd en de aangehaalde informatie achterhaald is. Waar zij verder verwijst naar een arrest van maart 2016, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in een individuele geval een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek doorvoerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in Bulgarije. Wat het aangehaalde arrest van april 2016 betreft, stipt de verwerende partij met name de beoordeling van de Raad aan betreffende het risico op detentie in Bulgarije en de situatie aan de grens aan. Dit zijn elementen die evenwel vreemd zijn aan de thans gedane beoordeling.

De verwerende partij benadrukt in haar nota nog dat het meest recente rapport dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat is van het US Department of State van 13 april 2016 waarin wordt gesteld dat de opvang nog steeds geboden wordt en dat in de opvangcentra geen sprake was van overbevolking, ondanks de toename van het aantal asielaanvragen in oktober 2015.

De Raad stelt vast dit US Department of State rapport, dat zich in het administratief dossier bevindt, betrekking heeft op bevindingen voor het jaar 2015. In dit algemeen rapport kan op de pagina's 13 en 14, aangehaald in de bestreden beslissing, niet categoriek worden gelezen dat opvang nog steeds geboden wordt. Er wordt enkel vermeld dat overbevolking in opvangcentra werd voorkomen. De Raad wijst erop dat dit rapport een zeer algemeen rapport is dat een stand van zaken geeft van de mensenrechtenpraktijken in Bulgarije in uiteenlopende domeinen. Het is geen rapport dat zich specifiek richt naar de situatie van asielzoekers in Bulgarije. Voorts merkt de Raad op dat dit rapport evenmin informatie bevat die specifiek handelt over de situatie van Dublin-terugkeerders in Bulgarije – de situatie waarin verzoeker zich bevindt. Het rapport doet dan ook geen afbreuk aan de hierboven vermelde passages in de gespecialiseerde AIDA en ECRE/ELENA rapporten.

3.3.2.10. De middelen zijn, voor zover besproken ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg eveneens voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (cf. RVS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, wijst verzoeker op de door hem aangebrachte grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en zijn bezorgdheden omtrent zijn opvangsituatie in Bulgarije.

Verwerende partij betwist dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken. Zij stelt het volgende:

“Daar verzoekers moeilijk te herstellen ernstig nadeel volledig verbonden is met de uiteenzetting van het middel en hij geen schending aannemelijk maakt van de door hem opgeworpen bepalingen, wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evenmin aangetoond.”

De Raad dient te verwijzen naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat het ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel drijft te ondergaan, daar niet is aangetoond dat bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet alle pertinent en relevante gegevens en omstandigheden in rekening zijn gebracht. Er dient in dit verband te worden gesteld dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

In casu is de beoordeling van het ernstig bevonden middel onlosmakelijk verbonden met het door verzoeker aangevoerde risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zodat overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vervuld.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.5. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizendzestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. MAES